

Oponentský posudek bakalářské práce Šárky Fojtlové Rozvod a rodina po rozvodu – Fenomén rozvedená žena samoživitelka

Téma práce se mi jeví jako chybně zadané – pro formu a rozsah bakalářské práce příliš široké. V zadání ve STAGu jsou uvedeny následující zásady pro vypracování: „V teoretické části stručně vymezím základní funkce rodiny zejména z pohledu uspokojování psychických potřeb dítěte. Přiblížím situaci dítěte v jednotlivých fázích rozvodu a v období po rozvodu. V praktické části práce bych chtěla dotazníkovým šetřením zjistit, zda je porozvodové uspořádání rodiny stále převážně řešeno "konvenčně" /tzn. výhradní péče matky/. A dále jak se vyvíjí po rozvodu vztah dítěte s rodičem, se kterým dítě nežije ve společné domácnosti. Terénní výzkum bude využívat matematicko-statistického a introspektivního přístupu.“

Těmito zásadami se autorka neřídila, nevím, zda se souhlasem vedoucí práce, teoretická část se zabývá hlavně rozvodem od starověkého Řecka do současnosti a pak přechází k popisu situace rozvedených matek na základě literárních resp. elektronických pramenů různé úrovně. Praktickou část s výsledky dotazníkového šetření a jejich zpracováním matematicko-statistickým a introspektivním přístupem jsem vůbec nenalezl, zřejmě autorka od výzkumu upustila.

Jako problematický se mi jeví i jazykový styl práce, spíše popularizující než odborný; občas se některé věci sdělují opakovaně a nezřídka jde o banality. Občas autorka přechází od analýzy situace k morálním výzvám a radění matkám, přičemž názorově se pohybuje od hájení tradiční rodiny po ozvěny genderových ideologií.

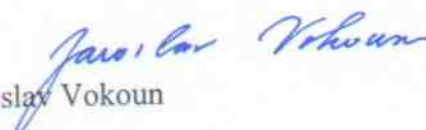
Jako typický příklad autorčina stylu uvádím např. následující pasáž:

„Tradiční rodina se v dnešní postmoderní době dostává jednoznačně do krize. Co tedy předat dítěti, jaké mu vnést do života hodnoty, aby bylo schopné obstát v partnerském vztahu? Z mého úhlu pohledu je to nepodmíněná bezmezná láska, kterou pokud dostane, bude jí v budoucnu umět i dávat. S city je to totiž stejné jako s rozumem. Pokud dítě nedostane do určitého věku dostatek láskyplné péče, může ho to trvale a nezvratně poškodit na celý život – bude z něho citově poškozený člověk. A šance na změnu je malá nebo žádná. Potíží je ale v tom, že to není na první pohled vidět, stejně dobře, jako kdybyste se nenaučili mluvit. Nemluvícího dítěte si po chvílce všimne každý...“ (s. 27)

Jelikož je práce věnována tématu, jímž se odborně nezabývám, netroufám si posoudit její přínos, celkově jsem však v práci nenašel nic, co by se vymykalo laickému očekávání, že tomu asi takto je.

Hodnocení práce bude záviset především na tom, zda odklon od původních zásad vypracování byl se souhlasem vedoucí práce či zda se jedná o nesplnění cíle; též na tom, jaké nároky se v oboru sociální práce kladou na dodržení odborného stylu. **Práci doporučuji k obhajobě,** kde by se tyto otázky měly vyjasnit.

V Českých Budějovicích 25.4.2013

Jaroslav Vokoun